

HELE FØLELSESREGISTERET: Britt-Synnøve Johansen har funnet en ny, fantastisk side av seg selv i argentinsk tangomusikk på norsk. På konserten i Teaterhallen i går spilte hun ut hele registeret sitt. Fantastisk dyktige tangomusikere satte en ekstra spiss på konsertopplevelsen. Her er Ole Amund Gjernsvik (kontrabass) og Håkon Magnar Skogstad (piano).

I tangoens vakre vold

KONSERT

BRITT-SYNNØVE JOHANSEN

Sted: Teaterhallen.

Musikere: Andreas Rokseth (bandoneon), Håkon Magnar Skogstad (piano), Tor Jaran Apold (fiolin) og Ole Amund Gjernsvik (kontrabass).

Publikum: Utsolgt

Varighet: 1 time 30 minutter

Elisabeth Bie tekst
Marie von Krogh foto

 Britt-Synnøve Johansen hadde fantastisk suksess med sin Edith Piaf-forestilling for noen år siden. Den gangen VAR hun Piaf, og imponerte både med sin nydelige, klokkeklare stemme, sitt følelsesregister og sin evne til å skape den rette stemningen.

Hennes nye tangoplate «Skyt

meg med tre roser» har i utgangspunktet flere fellestrekk med Piaf-musikken: dramatiske eller såre sanger om lengsel, komplisert kjærlighet, sjalusi og hat.

Men denne gangen er det Britt-Synnøve i egen person vi møter på scenen: med en tydelig inderlig kjærligheten til tangomusikken og alt den rommer av historie og stemning, er hun denne gangen tolker, forteller – og ikke så rent lite tangomisjonær. Det gir henne muligheten til å by på seg selv i en mye større grad, og samtidig ta i bruk sin fenomenale komiske timing.

De klassiske tangomelodiene med tekster som Britt-Synnøve har oversatt til norsk er en enda større opplevelse i levende live enn på plate. Arrangementene er de samme, men på konsert får vi oppleve Britt-Synnøves enorme register i full blomst. Fra det frekke, muntre og ertende, via grådige

Denne gangen er det Britt-Synnøve i egen person vi møter på scenen: med en tydelig inderlig kjærligheten til tangomusikken og alt den rommer av historie og stemning

sjalusi og den inderligste kjærlighet, til den såreste fortvilelse, lengsel og sorg. Hun gjør det med stemmen, med øynene og med hele kroppen. Hun eier rommet. Det er magisk. Igjen har Britt-Synnøve Johansen skapt noe som passer hennes stemme og personlige utstråling perfekt.

Og lyden i Teaterhallen var fantastisk, slik at det fantastiske orkesteret virkelig fikk komme til sin rett.

Det eneste som gjør at denne konsertforestillingen ikke får full pott på terningen, er at det blir for mye snakk. Ikke at det Britt-Synnøve sier ikke er interessant, ikke at hun ikke er en god forteller. Og det er ingen tvil om at det beriker både opplevelsen og tangostemningen når Britt-Synnøve forteller om temaene i de nydelig oversatte sangene. Men særlig i første delen av konserten føles det litt som å være på forelesning når hun doserer over tangoens historie og dens sentrale musikere, noe som bryter illusjonen vi allerede er i etter å ha blitt betatt av musikken. Her har vi en klassisk «kill your darlings»-situasjon: noe som er både bra og interessant, bør ofres for helhetens skyld.